

CHUDOBNÁ CIRKEV

Je Boh bohatý, alebo chudobný? – Ježiš Kristus – nevyhnutný predpoklad Kráľovstva – model chudoby Cirkvi

Dnes sa znova s veľkým nadšením hovorí o „chudobnej Cirkvi“ – a to je veľmi dobré. Samozrejme, ak je nám jasné, čo si pod tým predstaviť. Ako obyčajne, musíme začať u prototypu všetkého – a tým je Boh v Trojici.

Trojediný Boh je nekonečne bohatý sám v sebe. Nakoniec, tým najplnším možným spôsobom mu plne a bezpodmienečne patrí celá zem, všetko ľudstvo, celý Vesmír so všetkým jeho bohatstvom – a pritom je celý v porovnaní s Bohom samotným iba nekonečne zanedbateľným tieňom a závanom „čohosi“. Takže áno, *Boh* sám v sebe je nekonečne *bohatý*.

Súčasne ale jednotlivé *osoby* Boha, Otec, Syn, Duch Svätý, sú absolútne *chudobné*, pretože nič z toho si neprivlastňujú, nič si nevyhradujú pre seba, ale úplne všetko, celých seba, dávajú jedna druhej vzájomne v láske. Toto úplné darovanie sa v láske vytvára dokonalú jednotu lásky Trojice – tri osoby, ale len jediný Boh! – a tá je zdrojom a príčinou nekonečnej a úplnej blaženosti Boha.

Týmto spôsobom sa potom Boh úplne celý daruje nám, ľuďom. Nič, vôbec nič si nevyhradzuje pre seba, nikde nekreslí hranicu tohto darovania sa. To je niečo, čo nás, ľudí, mátie. Zbožštenie? Byť ako Boh? Nemožné! My by sme to na Božom mieste nikdy neurobili! My, ľudia, sme vo svojej povahe pyšní lakomci, neradi sa delíme a radi si toho čo najviac vyhradujeme pre seba. Keby sme *my* boli Bohom, nikdy by sme sa ľuďom nedarovali úplne. Iste, dali by sme im *niečo*, nejaký Raj a tak,... ale potom by sme nakreslili jasnú hranicu a povedali: „Pfff, ďalej už nie. Ďalej je už naše, božie, súkromie!“ Ale Boh nie. Boh žiadnu čiaru nekreslí, nič si nevyhradzuje pre seba. Dáva celého seba človeku, aby sa v ňom aj človek sám stal bohom rovným Bohu.

Dokonca aj Ježiš, keď sa úplne zriekne samého seba ako Boh, sa na začiatku svojho pôsobenia odoberie na púšť, aby si ujasnil, či sa aj ako človek úplne zriekne vlastníctva čohokoľvek: vecí (kamene na chlieb), slávy, hrdosti, prestíže (slávny skok z Chrámu) i moci a dôležitosti (kráľovstvá zeme).

Tento postoj chudoby je tak základom jednoty Božieho Kráľovstva, čiže Neba: Ak žiť Boží život znamená *zdieľať* v láske úplne *všetko*, čo máme a čím sme a vytvoriť tak v tej istej láske úplne dokonalú a bytostnú jednotu navzájom i s Bohom, tak potom je jasné, že pokus *vlastniť* čokoľvek – čiže privlastniť si to a vyhradiť si to pre seba, urobiť to *súkromným* – nás spofahlivo z Božieho Kráľovstva vylučuje. Preto Ježiš s takou istotou hovorí: „*Ako ťažko vchádzajú do Božieho kráľovstva tí, čo majú majetky! Ľahšie je ťave prejsť cez ucho ihly, ako boháčovi vojsť do Božieho kráľovstva*“ (Lk 18,24-25 SSV)

Preto Cirkev do svojej štruktúry vtvorila práve tento spôsob „Božieho nakladania“ s vlastníctvom. Môžeme to dobre vidieť na kláštoroch: Na jednej strane kláštory často boli a sú *bohaté* a majú rôzne majetky a tak. V tom sa podobajú Trojedinému

Bohu, ktorý takisto sám v sebe je bohatý. Ale zato ich *členovia* skladajú sľub chudoby, v ktorom sa po vzore *osôb Trojice* zaväzujú, že ani oni ako osoby nebudú vlastniť nič, nič si nevyhradí iba pre seba, nič neurobia *súkromným*, ale na všetko budú hľadiť ako na nástroj darovania, delenia sa, služby a lásky – medzi sebou navzájom a potom aj navonok, aby tak boli požehnaním pre kraj, v ktorom pôsobia (čo, ako dokazuje história, aj skutočne boli).

Táto chudoba znamená, že ak to vyžaduje láska a dobro, ktorému slúžia, tak si ako *rehoľa* pokojne ponechajú aj obrovský majetok a ak treba, pokojne ako dobrí a starostliví správcovia vyhradí jeho používanie pre seba, či pre pár určených ľudí. A ak to dobro a láska vyžadujú, tak sa ho pokojne a s ľahkým srdcom zrieknu, rozdájú ho, či sprístupnia mnohým, či dokonca všetkým ľuďom. Všetko a vždy podľa toho, čo vyžaduje láska a opravdivé spoločné dobro.

Toto je potom model pre celú Cirkev. Každá farnosť je bohatá. Veľmi bohatá. Veď ak vo Vašej farnosti je napríklad 100 rodín, tak to znamená, že ako farnosť a cirkev vlastníte nielen kostol a farskú budovu a nejaké pozemky a tak, ale aj 100 rodinných domov, 100 záhrad a dvorov, množstvo zariadenia a vybavenia... Byť chudobnou farnosťou neznamená, že teraz toto všetko rozdáte, ale to, že sa zrieknete pokušenia *vlastniť* to namiesto *spravovania*, pokušeniu urobiť to *súkromným*, vyhradiť si to pre seba a nechať to do služby spoločenstva, spoločného dobra, Božieho Kráľovstva.

Práve toto *lakomstvo* – túžba vlastniť svoje domy, majetky, ale aj svoj čas, svoje pohodlie, svoj imidž, povest' a hrdosť – a strach, že by sme „o to prišli“, keby sme svoj čas a námahu museli venovať budovaniu spoločenstva a jednoty, vzájomnému porozumeniu si, že by sme sa nebudaj museli deliť s peniazmi a domom s núdnymi bratmi a sestrami, že by nám zanosili náš dom, keby sa v ňom stretali, že by sme prišli o svoj imidž, keby sme vždy nemali dokonale upratané (a teda do toho nekladali ďalšiu spústu *nášho* času a námahy), alebo keby sme s nim i zdieľali aj svoje slabosti a nedostatky (a jednota Kráľovstva vyžaduje aj to!) – práve toto lakomstvo spôsobuje, že v praxi spoločenstvo cirkvi nevytvárame a ani po tom veľmi netúžime. Čím len potvrdzujeme Ježišove slová: „Ľahšie prejde ťava ucho ihly, než vojde do Kráľovstva človek, ktorý sa stále pokúša *čokoľvek* vlastniť... Nie preto, že by ho odtiaľ niekto vyhodil, ale preto, že Kráľovstvo s jeho podstatou založenou na úplnej chudobe, vedúcej k úplnej slobode pre dokonalú jednotu a zdieľanie sa v láske; príkro a neprekonateľne odporuje jeho túžbe niečo *vlastniť*, nezdieľať to, vyhradiť si to pre seba... a kým sa tejto túžby *vlastniť* nevzdá a nestane sa *chudobným* podľa vzoru Boha, nedokáže do Kráľovstva vstúpiť. A je jedno, či to jeho *vlastníctvo* zahrňuje miliardy, alebo deravú čiapku zožraka...

Váš Inky